

תומכות דואות

תומכות דואות הוא שם המיצב שמפגיש את עבודתן המשותפת של נלי אגסי והילה בן ארי למפגש זהיר, מדוייק ומורכב. מפגש בין גוף לגוף.

תומכות דואות הוא השם שניתן לאלמנט אדריכלי דמוי כנפיים ששינה את פני האדריכלות הגותית בכך ששבר את המסה של קירות הכנסיה ואיפשר את צמיחתם כלפי מעלה, עד כדי תחושת ריחוף.

בחלל הגלריה נבנתה טריטוריה שביטלה את המסה ובה מתקיים שיח שמותח את הגבולות בין נוכחות להיעדר, בין אופציית תנועה לקיבעונה, בין חשיפה להסתרה והגנה.

אגסי ובן ארי בודקות את היחסים שבין אובייקט לחלל אדריכלי, בין דו-מימד לתלת-מימד ובין חלל פרטי לחלל ציבורי.

בעבודה של אגסי נפרשים מיתרים רוטטים של סרטי משי בצבע ורוד-גוף, בין העמוד שבגלריה לחלל הפתוח, עד לחסימת המעבר החופשי בו.

בעבודה של בן-ארי משתרעת לכל אורכו של קיר בן שבעה מטרים דמות נשית מונומנטלית. ידיה פרושות בתנוחת צליבה כשהן פולשות לתקרה ולרצפה כמו חביקה גדולה של החלל. הגדלת

הדמות הנשית ביחס לגודל הזעיר של הדמויות הנשיות מעבודותיה הקודמות, יוצר נוכחות מרחפת ובו זמנית מקורקעת, כמו גוליבר-נשי, שרוקן מחלל פנימי נראה לעין.

נשל השמלה של נלי אגסי השאיר הפעם רישום של קורדינטות והוא מסמן את המתח שבין העמוד, עמוד השדרה, לבין ה"שמלה" ששינתה את פניה לצלעות חובקות.

הגוף שנכח בעבודותיה הקודמות נעדר מן העבודה. זיכרון המיצב "נוף שאול" (2003) שהוצג במוזיאון תל אביב מהדהד בחלל. במיצב, סרטים לבנים נמתחו מתוך שמלה לבנה ונקשרו לאבני בזלת כבדות ושחורות.

קורי הסרטים של אגסי מנציחים אולי, את סיפורה המיתולוגי של אַרְכֵינִי, שנידונה לחיות כעכבישה ולטוות קורים כל ימי חייה כעונש על התגרותה בכח היצירה של האלה אתנה.

יש בדמותה הסכמתית של בן-ארי אזכור לייצוגי ונוס, אולימפיה וברבי, שעברו דרך ארוכה עד להפיכתן לטפט מרוקן ושטוח.

עבודותיהן של אגסי ובן ארי מגרות את התת-מודע הקולקטיבי לזיכרון של יחסי קורבן ומקרבן. תחושה שמתעצמת אל מול מלכודת אדומה, גדולת מימדים כשמנגנון הלכידה שלה נשען על

בלימה. מנגנון שאולי נעתק מתחת לחצאית התכולה של "האישה הגדולה" ועבר לקיר שממול. המיצב "תומכות דואות" מרים לגבהים אנושיים, דיבור שקט, בין צופים לנצפים על יופי מפתה,

כאב ועונג.